

sporné plnění po více než 40 roků od účinnosti cit. škol. zák. z roku 1870 bylo skutečně konáno. Toto stanovisko nelze však shledati správným.

Zmíněná školní fase z roku 1860 totiž nemá povahu konstitutivní, nejsouc sama pravotvorným důvodem vzniku nějakého závazku obce, nýbrž má povahu jenom evidenční, konstatující, jaké jsou v uvedené době příjmy správce školy. — Skutečnost pak, že předchůdcové st-lovi po dlouhou řadu let nesporně oněch pozemků užívali, nemůže — jelikož jde o titul veřejnoprávní a jelikož ve veřejnoprávních poměrech vydržení (resp. promlčení) je možné jenom tam, kde zákon je výslovně připouští, čehož v daném případě není — utvořiti nebo nahraditi »věnování navždy«.

Nelze proto shledati nezákonnost v tom, když žal. úřad vycházel z názoru, že zmíněná školní fase nezakládá trvalé věnování pozemků oněch ve smyslu § 38 odst. 2 zák. č. 17 z. z. mor. z r. 1870.

Na tom nemůže také nic měniti okolnost, že — jak stížnost uvádí — předchůdcům st-lovým katastrální výnos sporných pozemků byl prý podle § 12 zákona z 26. prosince 1904 č. 1 z. z. mor. z r. 1905 srážen; neboť z této skutečnosti bylo by nanejvýše snad lze vyvozovati, že ony pozemky byly v příslušné době »k dotaci učitelského místa ustanoveny«, že tedy v příslušné době držitelé onoho učitelského místa užitek z pozemků těch fakticky pobírali, neplyne z toho však, že by tu bylo šlo a také nyní jde o »věnování navždy« po rozumu § 38 odst. 2 zem. zák. č. 17 z r. 1870 ve znění zák. č. 77 z. z. z r. 1883.

Č. 7421.

Dávka z přírůstku hodnoty: Převod nemovitosti se společností s r. o. na některé ze společníků, třebaž společníky jsou jenom otec a synové, není osvobozen od dávky podle § 4 č. 3 dávk. řádu z 1922.

(Nález ze dne 18. září 1928 č. 4840).

Prejudikatura: Boh. A 693/21, 1785/22, Boh. F 1816/24.

Věc: Firma J. G. v H. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Platebním rozkazem z 30. listopadu 1926 předeepsal zem. inspektorát pro zem. dávky v Praze stěžující si firmě dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí, jež firma ta trhovou smlouvou ze 3. března 1924 prodala čtyřem společníkům, kteří jsou dětmi pátého společníka, inž. Hynka G., s nímž společně zřídili notářským spisem z 9. února 1919 společnost s r. o. pod shora uvedenou firmou. Odvolání z výměru toho podané, jímž stěžující si společnost domáhala se zrušení plat. rozkazu z toho důvodu, že řečený převod stal se s otce na děti a že proto podle § 4 č. 3 vl. nař. č. 143/1922 dávce z přírůstku hodnoty podroben není, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto, poněvadž převod ten nespadá pod ustanovení § 4 č. 3, nýbrž § 1 č. 5, správně odst. 5. dávk. pravidel z r. 1922.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané nss uvážil:

Nezákonnost nař. rozhodnutí spatřuje stížnost jedině v tom, že žal. úřad posuzuje převod nemovitostí, uvedenou trhovou smlouvou uskutečněný, jako převod z majetku společnosti do majetku společníků podle § 1 odst. 5 pravidel o obecní dávce z přírůstku nemovitostí (dodatek III. vl. nař. č. 143/22) místo podle § 4 č. 3 těchto pravidel, podle něhož úplatné převody s rodičů na děti dávce z přírůstku podrobeny nejsou. Stížnost dovozuje, že v daném případě byly nemovitosti převedeny sice firmou jako zcizitelkou, že však firmou tou jest společnost s r. o., kterou tvoří otec a 4 jeho děti, které nemovitosti koupily. Z toho stížnost usuzuje, že jde o převod s otce na děti, a pokládá za nerozhodno, že prodané nemovitosti formálně zcizila firma, zdůrazňujíc, že podstatnou jest okolnost, že zcizující firma skládá se jen z otce a dětí jako společníků, takže tyto je koupily ve skutečnosti od onoho.

S tímto právním názorem, stížností hájeným, souhlasiti nelze.

Stížnost nepopírá, že prodané nemovitosti byly majetkem firmy J. G., válcové mlýny, pila a elektrárna, která jest nesporně společností s r. o. Nss vyslovil již opět (srv. nál. Boh. A. 693/21 a Boh. F 1816/24), že společnost s r. o. podle zák. ze 6. března 1906 č. 58 ř. z. jest samostatnou právn. osobou, tedy právním subjektem od jednotlivých svých společníků úplně odlišným, jehož jmění jest od jmění společníků těch přesně odděleno (§ 61 cit. zák.). Při tomto právním názoru setrvává nss i v daném případě a odkazuje na podrobné odůvodnění jeho, v uvedených nálezech obsažené. Poněvadž podle toho prodané nemovitosti náležely společnosti, nikoli společníkům, byly převedeny z majetku jejího a nikoliv ze jmění inž. Hynka G., který byl jen společníkem firmy. Pro odpověď na otázku, zda v daném případě byl převod nemovitostí dávce z přírůstku hodnoty podroben či nikoli, jest rozhodnou jediné okolnost, komu dotčené nemovitosti náležely a z čí majetku byly převedeny. Ježto podle toho, co bylo řečeno, byly společenským jměním firmy J. G., stal se převod z majetku této společnosti do majetku společníků, o jakém jedná § 1, odst. 5 dávk. pravidel. O převodu s otce, inž. Hynka G., na jeho děti nelze při tom mluvit, neboť on vlastníkem nemovitostí nebyl a nemohl proto ani nemovitosti na své děti převést (sr. § 442 o. z. o.). Z tohoto důvodu nemůže se stížnost právem dovolávati § 4 č. 3 dávk. prav., kteréžto ustanovení předpokládá převod s rodičů na děti, předpoklad tento však v daném případě, jak bylo dovozeno, splněn není. (Srovn. nál. z 25. června 1927 č. 15.572/26 a Boh. A 1785/22). — — — — —

Č. 7422.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: * Hodnotu vedlejších plnění ve smyslu § 5, odst. 2 dávk. prav. č. 143/1922 nelze připočítavati, bere-li se za základ vyměření dávky nikoli cena, nýbrž obecná hodnota nemovitosti.

(Nález ze dne 18. září 1928 č. 10.505.)